

[Viggo Starcke.]

siges at være helt i overensstemmelse med ånden i forfatningen og forretningsordenen, vil jeg anbefale, at man undlader at stemme om ændringsforslagene, uanset om man mener, de betyder et fremskridt eller forbedring. Jeg er af den anskuelse, at man ikke kan tage ansvaret for en ansvarsløs behandling af ændringsforslagene.

Med hensyn til socialministerens forklaring, som jeg takker for, vil jeg sige, at socialministeren ved jo i sit indre, hvad det er, han har ment han ville give udtryk for; men der er andre folk, der skal læse det, og når andre folk læser det, vil den ene gruppe komme til det ene resultat og den anden gruppe komme til det andet resultat. Dette er faktum, for jeg har prøvet det eksperimentelt, og det er uheldigt, hvor det gælder en lov.

Endelig er der det, at hvor ændringsforslagene drejer sig om gynækologen og kirurgen, findes der, om jeg så må sige, hele to fortyndinger, idet der første gang står, at lægen såvidt muligt skal være gynækolog eller kirurg, og derefter „om muligt en stedlig overlæge“. Det vil sige, at for denne gruppe af lægerne er der to fortyndinger. Nu mener den højtærede socialminister, at hvor det drejer sig om den ene læge, nemlig psykiateren, skal der kun være een fortynding, hvorimod nogle mennesker læser sætningen sådan, at der overhovedet ikke skal være nogen fortynding, nogen tvivl, at det skal læses sådan, at han skal være specialist i psykiatri, og dette er at tilskrive psykiatrien en betydning, som den ikke har. Det er gynækologen og kirurgen, der har den afgørende betydning for disse forhold, og ikke psykiateren.

Jeg forstår på den højtærede justitsminister og på den højtærede socialminister, at de betragter de ændringsforslag, de har stillet, som fremskridt, som forbedringer i forhold til det, der forelå ved anden behandling — jeg går ud fra, at jeg har forstået dette rigtigt. Det vil sige, at vi her har fået konstateret, at der har kunnet ske ændringer i loven, som de højtærede ministre anser for forbedringer, efter at der blev ført en forhandling med udvalget. Efter at udvalget havde modtaget lægedelegationen, er disse fremskridt sket. Hvordan tør man så bestride, at der ville kunne finde endnu

bedre forbedringer og endnu større fremskridt sted ved den nye forhandling, som man har forhindret?

Det, at den højtærede justitsminister henviser til ensartethed, er en ganske fiktiv påstand. Det er kun de sociale og finansielle grunde, som har krav på ensartethed. De medicinske grunde kræver individuel ansvarlig behandling.

(Kort bemærkning):

Ellen Poulsen: Når det ærede medlem fru Nina Andersen så skarpt foreholder mig, at flertallet hele tiden har været enigt, og at man ikke på noget tidspunkt havde diskussion om disse ændringsforslag, vil jeg blot minde det ærede medlem om, at vedrørende det første ændringsforslag, forslaget vedrørende tidsfristen, fremsatte det ærede medlem meninger, som flertallet dog måtte tage afstand fra, idet man hævdede, at tidsfristerne kun gjaldt den etiske og eugeniske indikation, medens det ærede medlem hævdede, at tidsfristerne ville blive lagt til grund for samtlige indikationer. Jeg peger på dette, fordi det viser, at der også her er en uklarhed, som måske kunne trænge til, at man fik dette spørgsmål lidt nærmere undersøgt.

Når den højtærede justitsminister herfra så kraftigt fremhæver, at havde der været skygge af tvivl om, hvorvidt lovforslagene kunne blive yderligere forbedret, ville den højtærede minister gerne have taget mere tid til at undersøge det, vil jeg sige, at jeg tror, der kunne være sket yderligere forbedringer nu. Jeg indrømmer, at man kunne bebrejde lægerne, at de kom på så sent et tidspunkt, men det er mig ingen begrundelse for, at man nu, efter at de har været der, ikke kunne opnå yderligere forbedringer ved at tage spørgsmålet op igen.

Jeg vil stadig gøre opmærksom på, når den højtærede justitsminister overfor mig gentagne gange meget skarpt har pointeret, at der er ikke noget, der hedder social indikation, at så er det ret mærkværdigt, at man, når man skal finde ud af svangerskabsloven, straks må flytte over i mødrehjælpsloven for at finde ud af, hvordan man skal fortolke svangerskabsloven, og loven om mødrehjælpsinstitutioner hører jo under socialministeriet. Det er socialministeren,